

надъ люлка прилитатъ, влѣзли прѣзъ загасналъ куминъ въ кѣщи и съ невнятно слово човѣшки сѣдбини вѣщяятъ... Тамъ още вѣрватъ, че душигѣ на бѣднитѣ навѣ плачатъ въ потайно врѣме отъ отъ Игнаждень до Богоявление и въ сборъ навѣстятъ майчини си двори; че чухала и кукувицата сѣ нѣкогашни братъ и сестра, които изгубени единъ другъ се дирятъ, безъ да се намѣрятъ. И затова кукувицата изъ бѣзака вие жѣлта прежда за брата си облѣкло да готви и подвиква: Куку! Братъ ѣ пѣкъ залутанъ по невѣрни друми денъ и ноцѣ все по нея скита и влѣзе ли въ село отъ покривъ на покривъ занича и вика: чихъ, чухъ! Тамъ баби съ страхъ шепнатъ на неврѣстни внуци, че змеюве въ златни кочии слизатъ ноцѣ надъ село за да грабнатъ най-личната мома за жена на змея горянинъ и че който въ кѣщи нѣма самостѣрка тинтява на Еньюдень брана или ранъ босилекъ осветенъ на Макавей, змея влиза и плѣнъ и пожаръ е въ този домъ.

Споменитѣ се редѣха като кихлибарена брое-ница и не усѣтихъ, кога е ноцѣ настала.

Луната се подаде изъ млѣкналитѣ води на без-прѣдѣлното море.

Тя ме гледаше замислена, ала не тѣжна бѣ, както кога я гледахъ въ пустинята.

Тя ме гледаше замислена, като отъ грижа по мене да се зѣвърна читавъ и здравъ въ бащинъ домъ.

